

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **Barrandov Televizní Studio a.s.**
sídlem Kříženeckého náměstí 322, Praha 5
zastoupená Mgr. Ivanem Rámešem, advokátem
sídlem Skácelova 2792/34, Brno

proti

žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
sídlem Škrétova 44/6, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. RRTV/6352/2019,
sp. zn. RRTV/2019/03/rud,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 4. 2019, č. j. RRTV/6352/2019, sp. zn. RRTV/2019/03/rud, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám Mgr. Ivana Rámeše, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž jí byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za přestupek podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o televizním vysílání“). Uvedeného přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že porušila povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů stanovenou v § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, když odvysílala pořad *Moje zprávy* dne 20. listopadu 2018 od 20:05 hodin na programu Televize Barrandov, resp. části nazvané *Ryba smrdí od hlavy*, která dle výroku napadeného rozhodnutí „*obsahovala tvrzení ohledně problematických zakázek, jež byla předkládána jako fakta, přičemž zainteresované osoby a subjekty nedostaly prostor se k těmto domnělým faktům vyjádřit a celý případ byl prezentován jednostranně bez zařazení jakéhokoliv relevantního opozitního vyjádření. Pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch zájmů tvůrců. Provozovatel tedy neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.*“

2. Soud považuje za vhodné na tomto místě reprodukovat úplný přepis sporné části pořadu *Moje zprávy* tak, jak byl uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Ta druhá zpráva je vyloženě vtipná. Já jsem si ji nazval *Ryba smrdí od hlavy*. Celé to je teda takto. *Ryba* a *tchyně* smrdí třetí den. To se tedy říká. No, tak teď tohle přísloví dostalo úplně nový rozměr, a to daleko vtipnější. I když jak pro koho. Naši investigativci, naše vydavatelství totiž zjistili, že se ve vazbě ocitl spolumajitel reklamní agentury Dorland. Ten pán se jmenuje Zdeněk Stejskal. A to je hodně zajímavý, protože právě tahleta agentura je pověstná onou slavnou reklamní kampaní „Česká ryba“, za kterou jen ministerstvo zemědělství utratilo přes 150 milionů korun. Ne fakt, za kampaň „Česká ryba“ ministerstvo zemědělství dříve, ano, v minulých letech, utratilo přes 150 milionů korun a spolumajitel té reklamní agentury, která to dělala, pan Stejskal, je teď ve vazbě. A víte, co je vtipný, že po kampani spotřeba českých ryb, co? Spotřeba českých ryb klesla, což je klasický cíl všech reklamních kampaní. Všichni reklamní klienti chtějí snížit prodej, proto investují do reklamy, že jo. Jasně. Ale blbost, ale blbost. „Česká ryba“ byl prostě od začátku do konce průšvih jako vrata. A cože to slyším? Kdopak nám tu kucká? Že by kostička z ryby domácí zaskočila i panu ministru zemědělství Tomanovi? Ale ne, protože mimo jiné kromě ministerstva zemědělství se paktovala tahleta agentura ještě s Potravinářskou komorou, které nám současný pan ministr dlouho předsedal. A víte, co ta agentura Dorland třeba pro tuhleto státem financovanou společnost dělala? Pod vedením tedy pana ministra Tomana, tehdy pana prezidenta Tomana. Za skoro 41 milionů třeba i kampaň, a teď poslouchejte, na zvýšení spotřeby paštik z Evropské unie na ruském trhu. Fakt, slyšíte dobře. Z českého státního rozpočtu se nakupovaly billboardy asi v Novosibirsku, aby tamní Novosibirčani papali více český paštiky. To by mě fakt zajímalo, kolik billboardů se na to koupilo, kolik stály a hlavně viděl je někdy někdo v Novosibirsku? A jak se to kontroluje nakonec? No a to není všechno. Dorland, ta agentura, jejíž spolumajitel teď sedí za nějaký podvody ve vazbě, dělal, ten Dorland taky dělal pro Potravinářskou komoru další kampaň za stovky milionů korun, třeba na cosi, co se jmenuje propagace režimu jakosti Evropské unie. Boha jeho, dovedete si někdo představit, o co jde za stovky milionů korun? Ne, to nikdo neví. Jediný, co víme, je to, že celkem podle odhadů lidí z našeho investigativního týmu jde o kšeftíky, a teď se podržte, řádově za miliardu korun. A pán je teď ve vazbě, tak uvidíme, co z toho všeho vyplave. Podle mě to ještě bude velký. A věřte mi, že já už mám tuhleto kauzu skoro celou připravenou a už příští týden se jí budu pořádně věnovat ve svém pořadu *Kauzy Jaromíra Soukupa*. A můžu vám říci, pokud tady někdo chce cvičit s premiérem kvůli 50 milionům na to Čapí hnízdo, tak tady jde minimálně o miliardu. Takže se příští týden

nezapomeňte dívat. A řekl bych, že po dnešních zprávách začne některým lidem být minimálně týden hodně horko. No, ale my se teď posuňme o kousek dál, i když u sociálních demokratů ještě na chvíli zůstaneme.“

3. Žalobkyně svou žalobní argumentaci soustředí do čtyř okruhů. Tvrdí, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále uvádí, že žalovaná aplikovala nesprávné ustanovení zákona, neboť na publicistický pořad nelze vztáhnout požadavek vyváženosti podle v § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, ale jen kritéria § 31 odst. 3 téhož zákona. K samotnému naplnění požadavku na objektivitu a vyváženost žalobkyně namítá, že z rozhodnutí žalované není jednoznačně seznatelné, co přesně žalobkyni vytyká; žalobkyně má za to, že po ní nelze bez dalšího žádat, aby ke každému tématu dala prostor k vyjádření všem dotčeným osobám. Konečně žalobkyně zpochybňuje přiměřenost výše uložené pokuty.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pořad *Moje zprávy* považuje za publicistický, nikoliv zpravodajský pořad, a proto je třeba na něj uplatnit méně striktní kritéria hodnocení. Sporná část pořadu obsahovala několik skutkových tvrzení, nikoliv pouze hodnotové soudy. Žalovaná vyjádřila názor, že není v jejích možnostech ani kompetencích posuzovat pravdivost skutkových tvrzení; jejím úkolem naopak je posuzovat objektivitu a vyváženost poskytovaných informací. V tomto případě pořad předkládal řadu informací jako fakta, přičemž protistrana se nemohla k těmto domnělým faktům vyjádřit. Divák si tak na referované téma, které bylo společensky významné, nemohl svobodně utvořit názor.

5. Odvysíláním uvedeného pořadu se žalobkyně měla dopustit porušení povinnosti informovat objektivně dle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání. Pojem objektivní je dle žalované třeba vykládat jako věcný, nestranný, nepředpojatý, neutrální, správný, úplný, přesný, předmětný a držící se faktů. Dále žalovaná k výkladu tohoto pojmu odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010 - 71, dle něž v sobě pojem objektivita zahrnuje několik aspektů, z nichž nejpodstatnější je správnost, respektive přesnost, transparentnost a věcnost.

6. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyni nevytyká zvolené téma ani skutečnost, že si klade za cíl jej prezentovat v jiném světle, než jak jsou diváci zvyklí z jiných médií. I u publicistického příspěvku je však třeba dbát na to, aby v případě, kdy zazní skutkové tvrzení, byla protistraně dána možnost reagovat. Divák v nyní posuzované věci dostal pouze jednostranné informace, které nebyly korigovány protistranou, respektive subjekty, jichž se příspěvek týkal. Pořad předkládal řadu informací jako fakta, přičemž protistrana se nemohla k těmto domnělým faktům vyjádřit.

7. Dle názoru žalované jsou naplněny podmínky, za kterých je namístě přikročit k veřejnoprávnímu postihu za neobjektivní vysílání, jak byly vymezeny v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4035/14. Pořad měl totiž celospolečenský dosah, informoval o významném tématu, a je proto třeba chránit právo diváků na to, aby byli vyváženě informováni. Zásah do svobody projevu žalobkyně je tedy odůvodněn legitimním zájmem na ochraně práv druhých, tedy diváků. Povinnost ve zpravodajství a publicistice informovat vyváženě přímo vyplývá z práva na informace garantovaného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

8. Žalovaná konstatovala, že pro uložení pokuty byla splněna zákonná podmínka předchozího upozornění, k němuž došlo v souvislosti s pořadem *Kauzy Jaromíra Soukupa* odvysílaným poprvé dne 7. 3. 2018 ve 21.25 hod. Též v tomto pořadu došlo k obdobnému pochybení, neboť byl na značném rozsahu prezentován jen jednostranný pohled na zvolené téma, aniž by dotčeným osobám byl dán prostor k vyjádření.

9. Pokutu žalovaná uložila při dolní hranici zákonné sazby. Jako přítěžující okolnosti hodnotila povahu pořadu a postavení dané televizní stanice na televizním trhu; jedná se o stanici

celoplošnou s plnoformátovým programem, a tedy i značným diváckým dosahem. Dále jako přitěžující hodnotila skutečnost, že žalobkyně není v oboru laikem, a též povahu ohroženého zájmu. Jako polehčující okolnost žalovaná zohlednila krátkou dobu, po kterou porušení zákona trvalo.

III. Žaloba

10. Žalobkyně zaprvé namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Poukázala na skutečnost, že ve výroku napadeného rozhodnutí je mimo jiné skutek žalobkyně popsán tak, že se pořadem snažila ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Pro tento závěr však žalovaná neměla žádné důkazy, ani ohledně nich nevedla v odůvodnění svého rozhodnutí žádnou úvahu. Uvádí-li skutková věta ve výroku rozhodnutí okolnost, která nemá oporu v provedeném dokazování ani v odůvodnění rozhodnutí, je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; k tomu žalobkyně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65.

11. Dále žalobkyně tvrdí, že žalovaná na věc aplikovala nesprávné ustanovení zákona. Dle jejího názoru ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, které obsahuje obecný požadavek na objektivitu a vyváženost vysílání, nelze vztahovat na zpravodajské a publicistické pořady, kterých se týká speciální ustanovení § 31 odst. 3 téhož zákona. K tomu žalobkyně upozornila na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 4 As 81/2016 - 108. Žalovaná sice ve svém rozhodnutí výslovně uvedla, že pořad považuje za publicistický, ale i přesto na něj neaplikovala ustanovení § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání. Takový postup žalobkyně považuje za svévolný a nerespektující judikaturu soudů. Jelikož ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na skutek žalobkyně vůbec nedopadalo, nemohla se dopustit přestupku jeho porušením.

12. K vlastnímu posouzení objektivitě a vyváženosti sporného pořadu žalobkyně žalované vytkla, že nedostatečně jednoznačně vyložila, jaký význam uvedeným pojmům přikládá. Žalovaná citovala z celé řady judikátů a zaštit'ovala se svou odborností, ale z odůvodnění jejího rozhodnutí není vždy srozumitelné, jak při svém rozhodování uvažovala. Pojem objektivita žalovaná na různých místech napadeného rozhodnutí definuje různě, přičemž jednotlivé definice jsou ve vzájemném rozporu a není zřejmé, ze které žalovaná vycházela. Dále žalovaná způsob prezentace informací ve sporném pořadu jednou popisuje jako „*předdefinovaný názor*“, jindy zas uvádí, že informace byly „*předkládány jako fakta*“. Není zřejmé, do které kategorie žalovaná řadí které výroky ze sporného pořadu, a zároveň sama žalovaná opakovaně uvádí, že nehodnotila pravdivost těchto výroků, a proto nelze určit, z čeho při svých závěrech vycházela.

13. Žalobkyně upozorňuje, že skutková tvrzení, jimiž se měla přestupku dopustit, mohla být pouze pravdivá, anebo nepravdivá. Nelze akceptovat plošný požadavek žalované na odstranění tzv. jednostrannosti prostřednictvím poskytnutí prostoru k vyjádření všem osobám, jichž se probírané téma týká. Takový požadavek je nerealistický a nenaplnuje ho ani většina diskusních pořadů, s čímž ovšem žalovaná problém nemívá.

14. Dle názoru žalobkyně některé zmínky o kvalitách programu *Moje zprávy* jako celku uvedené v napadeném rozhodnutí prozrazují, že je žalovaná proti tomuto pořadu zaujatá. Tím se ovšem její rozhodování přiči' jednak požadavku na nestrannost dle § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „*správní řád*“) jednak samotné svobodě projevu žalobkyně chráněné čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále též „*Listina*“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Evropská úmluva*“).

15. Za nepřesvědčivé má žalobkyně též odůvodnění výše uložené pokuty. Žalovaná nejprve uvádí, že nedisponuje údaji o sledovanosti posuzovaného pořadu, následně i přesto uvádí, že je sledovanost relativně nízká, a posléze zase hodnotí jako přitěžující kritérium, že má pořad velký divácký dosah. Tato zjištění nemají žádnou oporu v dokazování a navíc jsou vnitřně rozporná.

Dále jako přítěžující okolnost nelze zohlednit skutečnost, že se žalobkyně přestupku dopustila jako provozovatelka televizního vysílání, neboť tato skutečnost je obligatorním znakem daného přestupku.

IV. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobkyně

16. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by její rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Z jeho výroku i odůvodnění je zela zřejmé, na základě jakých úvah a za který skutek byla žalobkyni uložena pokuta. Všechny části popisu skutku mají oporu ve shromážděných důkazech a rozhodnutí neobsahuje žádné spekulativní úvahy.

17. Dle názoru žalované žalobkyně nesprávně chápe vztah mezi § 31 odst. 2 a § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání. Odstavec dva se jako obecné ustanovení vztahuje na veškeré vysílání včetně pořadů publicistického a zpravodajského typu, pokud na ně lze kritéria objektivity a vyváženosti vztáhnout. Skutečnost, že se na publicistické a zpravodajské pořady vztahují dodatečná omezení dle § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání, nic nemění na tom, že i tyto pořady musejí splňovat obecný požadavek objektivity.

18. Žalovaná nezpochybňuje, že posuzovaný pořad byl pořadem publicistického typu, a jako takový podléhá méně přísným kritériím hodnocení než pořad zpravodajský; to však nic nemění na skutečnosti, že určitým omezením podléhá i publicistický pořad. Tato omezení byla v nyní projednávané věci překročena. Žalovaná se ohradila proti tvrzení, že měla v úmyslu nepřiměřeně zasáhnout do základních práv žalobkyně.

19. Pokud jde o náplň požadavku objektivity, odkázala žalovaná na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Obdobně pak ohledně výše uložené pokuty rekapitulovala odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že příslušné žalobní námitky označila za nedůvodné.

20. Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala replikou ze dne 9. 9. 2019. Nad rámec argumentů uvedených již v žalobě uvedla, že žalovaná nesmí libovolně vybírat, podle které právní normy bude konkrétní jednání žalobkyně posuzovat. V souladu se zásadou *lex specialis derogat generali* je třeba dospět k závěru, že na publicistický pořad se uplatní pouze § 31 odst. 3, nikoliv § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání.

21. Dále žalobkyně polemizovala s názorem žalované, že v žádném případě nespadá do jejích kompetencí posuzovat pravdivost vysílaných informací; k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 36/2012 - 24. Žalovaná nemůže posuzovat tzv. jednostrannost prezentovaných informací; navíc teprve až ve vyjádření k žalobě uvedla, koho považuje za protistrany, jimž měl být poskytnut prostor pro vyjádření. Takový postup je nepřijatelný.

V. Ústní jednání

22. Dne 17. 10. 2019 se ve věci konalo ústní jednání. Právní zástupce zrekapituloval argumentaci uvedenou v žalobě a replice k vyjádření žalované; žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

23. Soud konstatoval podstatný obsah správního spisu.

24. Dne 4. 9. 2018 žalovaná vydala upozornění na porušení zákona sp. zn. RRTV/2018/856/rud., jehož se žalobkyně měla dopustit odvysíláním pořadu Kauzy Jaromíra Soukupa dne 7. 3. 2018 ve 21.25 hod. Nezákonné prvky pořadu byly popsány tak, že byl v pořadu „na značné ploše prezentován výhradně názor jediného účinkujícího na téma pořadu, aniž by byl dán prostor pro oponentní názor. Provozovatel tedy neposkytl objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů.“

25. Dále byl přehrán videozáznam části pořadu televize Barrandov, za jejíž odvysílání byla žalobkyni pokuta uložena, jenž byl taktéž součástí správního spisu.

26. Dále soud konstatoval, že žalovaná s oznámením ze dne 18. 12. 2018 žalobkyni sdělila, že s ní zahajuje přestupkové řízení pro skutek, jehož se měla dopustit odvysíláním posuzovaného příspěvku v pořadu Moje zpráva dne 20. 11. 2018. Následně žalovaná na zasedání konaném dne 19. 2. 2019 provedla důkaz přehráním záznamu posuzované části odvysílaného pořadu. Dne 30. 4. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni shledala vinnou přestupkem, který byl popsán v úvodu tohoto rozsudku, a uložila jí pokutu ve výši 200 000 Kč.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

28. Žaloba je důvodná.

VI. a. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

29. Nejprve se soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobkyně namítala, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména zpochybňovala část výroku napadeného rozhodnutí, dle něž se pořad snažil ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců pořadu.

30. Popis skutku uvedený v napadeném rozhodnutí obsahuje dostatečnou identifikaci části pořadu, za kterou byla žalobkyni uložena pokuta, čas odvysílání tohoto pořadu, a dále zjištění, že posuzovaná část pořadu obsahovala tvrzení ohledně problematických zakázek, která byla předkládána jako fakta, aniž by dotčené strany dostaly možnost k vyjádření. Pořad dle popisu skutku prezentoval jasný, předem stanovený postoj, a tedy se snažil ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Objektivní a vyvážené informace nezbytné pro vytvoření svobodného názoru diváka tedy nebyly poskytnuty.

31. K náležitostem popisu skutku v rozhodnutí o správním deliktu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS., uvedl, že musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Uvedeným požadavkům by výrok napadeného rozhodnutí vyhověl, i kdyby v něm nebyla následující zvýrazněná část skutkové věty, kterou zpochybňuje žalobkyně jako nemající podklad ve skutkových zjištěních: „*Pořad prezentoval jasný, předem stanovený postoj a jako takový jej lze považovat za předpojatý a snažící se ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců.*“ K naplnění skutkové podstaty přestupku, tedy porušení objektivní a vyváženosti vysílání, jak ji interpretuje žalovaná, by totiž stačilo zjištění, že byl pořad odvysílán, aniž by v něm bylo prezentováno vyjádření dotčených stran.

32. Žalovaná se však rozhodla do skutkové věty zařadit i výše citovanou spornou část, čímž na sebe uvalila povinnost ji podpořit shromážděnými důkazy a přesvědčivým odůvodněním. Žalobkyně v tomto ohledu správně upozornila na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 14, dle něž „*[v]e skutkové větě rozhodnutí o přestupku ... nelze uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě přestupku, a to tak, aby bylo zřejmé, že jde o závěr správního orgánu*“. Uvedený rozsudek se sice od nyní projednávané věci odlišuje tím, že v něm Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že část skutkové věty, která nebyla odůvodněna, přímo vedla k naplnění podstatného prvku skutkové podstaty přestupku (viz bod 24 rozsudku NSS). Jak ovšem soud vyloží níže, z důvodu ochrany práv obviněného nelze akceptovat ani situaci, kdy oporu v dokazování a odůvodnění rozhodnutí nemá část popisu skutku, která sama o sobě není rozhodující pro závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku.

33. Uvedená část popisu skutku oporu v dokazování ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá. Žalovaná nevysvětlila, jak dospěla k závěru, že se žalobkyně příspěvkem snažila ovlivnit postoje diváka ve prospěch záměrů tvůrců. Lze dokonce konstatovat, že část odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se výše uložené pokuty uvedené části popisu skutku odporuje. Aby totiž bylo možné učinit závěr, že se žalobkyně snažila ovlivnit postoje diváka, a to navíc ve prospěch záměrů tvůrců pořadu, musela by bezpochyby jednat v přímém úmyslu, tedy tak, že chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem [§ 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)]. Žalovaná však na předposlední straně napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že vycházela z toho, že se žalobkyně přestupku dopustila „*formou minimálně nepřímého úmyslu*“, z čehož implicitně vyplývá, že z provedeného dokazování neměla přímý úmysl za prokázaný [podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se nepřímým úmyslem rozumí stav, kdy pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn]. Za takových okolností však není srozumitelné, proč žalovaná ve výroku rozhodnutí uvedla, že se žalobkyně *snažila* postoje diváka ovlivnit. Skutkovému zjištění, že se žalobkyně při sledování určitého partikulárního zájmu snažila, aby její vysílání bylo pro diváka zavádějící, by totiž odpovídalo právní hodnocení, že žalobkyně chtěla porušit zákonem chráněný zájem na objektivitě vysílání. Takové hodnocení by však muselo vést k závěru, že žalobkyně jednala v úmyslu přímém.

34. Na tomto místě je třeba vysvětlit, že se žalobkyně mýlí v dílčí námitce uplatněné v souvislosti s výší uložené pokuty, v níž tvrdila, že v případě právnické osoby nelze vůbec zavinění posuzovat. Jak vyplývá z § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zavinění právnické osoby a jeho forma se odvíjí od zavinění fyzické osoby, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 8 Tdo 627/2015 - 43, č. 23/2016 Sb. NS., část trestní, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 9 As 165/2017 - 45, bod 20). Přestupek podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o televizním vysílání, za nějž byla žalobkyni uložena pokuta, je sice založen na objektivní odpovědnosti s korektivem obecného liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a tedy k naplnění jeho skutkové podstaty není třeba zavinění prokazovat. Zavinění žalobkyně však není pojmově vyloučeno jen proto, že je právnickou osobou, a pokud by žalovaná měla za prokázané, že se žalobkyně přestupkového jednání dopustila v přímém úmyslu, jak vyplývá z popisu skutku, nic by jí nebránilo takto skutkovou větu formulovat a případně úmyslné zavinění brát za přitěžující okolnost při ukládání sankce.

35. Jak ovšem bylo uvedeno výše, žalovaná do popisu skutku ve výroku rozhodnutí zahrnula větu, kterou nelze interpretovat jinak, než že se žalobkyně v přímém úmyslu pokusila ovlivnit postoj diváka ve prospěch blíže nespecifikovaných záměrů tvůrců pořadu, aniž by tento závěr nalezl odpovídající odraz v provedených důkazech nebo v odůvodnění rozhodnutí. Přitom snahu žalobkyně ovlivnit názory diváků nelze automaticky vyvozovat ze závěru, že v posuzovaném pořadu nebyl dán dotčeným osobám prostor k vyjádření. I kdyby totiž žalovaná měla pravdu v tom, že se žalobkyně dopustila porušení vyváženosti vysílání už jen tím, že dotčeným osobám nedala prostor se vyjádřit, neznamenalo to automaticky, že žalobkyně tímto způsobem postupovala v úmyslu ovlivňovat diváky, nadto za účelem naplnění konkrétních záměrů tvůrců pořadu.

36. Jediná pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí, která by se ke sporné části popisu skutku mohla vztahovat, a na niž též žalovaná nepřímo odkazovala ve vyjádření k žalobě, se nachází na str. 7 ve druhém odstavci: „*Divák, který zhlédl uvedený příspěvek, si nemohl na referované téma svobodně utvořit vlastní názor. Informace, které k tématu dostal, byly čistě výběrové a podané v takových souvislostech a konotacích, aby jejich interpretace byla jednoznačná dle záměru moderátora, resp. provozovatele*“. Ani tato značně obecná věta však skutkové zjištění o snaze žalobkyně ovlivnit postoje diváka neodůvodňuje, neboť je v podstatě jen reprodukuje jinými slovy, a navíc obsahuje další tvrzení,

kteřá nemají žádnou oporu v provedeném dokazování. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že se nezabývala pravdivostí skutkových tvrzení, která v pořadu zazněla, a nehodnotila ani jejich úplnost či způsob, jakým pořad odkazoval na zdroje, z nichž vycházel. Napadené rozhodnutí je založeno pouze na tom, že žalobkyně nedala v pořadu prostor k vyjádření dotčeným osobám. Pokud se však žalovaná při odůvodnění svého rozhodnutí vydala takto úzkou cestou, měla na ní setrvat a jiné závěry neuvádět. Aby totiž bylo možné tvrdit, že prezentované informace byly účelově vybrané či zasazené do zavádějícího kontextu, bylo by nutno uvést, které další relevantní informace k prezentovanému tématu žalobkyně v pořadu neuvedla či v čem byl kontext příspěvku zavádějící. Nic z toho však žalovaná neučinila. V důsledku toho část výroku napadeného rozhodnutí, dle níž se žalobkyně snažila ovlivnit postoje diváků, zůstala bez přezkoumatelného odůvodnění.

37. Jak bylo uvedeno výše, zjištění o snaze žalobkyně ovlivnit postoj diváků nebylo pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku, alespoň tak, jak ji vykládala žalovaná, rozhodující. Primárně totiž byla žalobkyně postižena za to, že dotčeným osobám nedala prostor k vyjádření. I přesto je však třeba trvat na tom, aby výrok rozhodnutí nepopisoval jednání, u něhož nebylo prokázáno, že se ho žalobkyně dopustila. Do práv žalobkyně totiž citelně zasahuje už jen samotná skutečnost, že pravomocné rozhodnutí orgánu státu konstatuje, že se dopustila určitého společensky škodlivého jednání, a to i v případě, že by toto zjištění přímo v přestupkovém řízení nevedlo k přísnější právní kvalifikaci skutku nebo uložení vyšší sankce. Žalobkyně má právo na ochranu své pověsti, které se v souladu s čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod těší ústavní ochraně (k aplikaci uvedeného ustanovení Listiny základních práv a svobod na právnické osoby viz náleží Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. I. ÚS 3819/14; právo právnické osoby na ochranu pověsti je na podústavní úrovni zakotveno v § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Závěr, že se žalobkyně úmyslně snažila ovlivňovat diváky prezentací zavádějících informací, do její pověsti jako provozovatelky televizního vysílání podstatným způsobem zasahuje, a to se znatelně vyšší intenzitou, než pouhý závěr, že ve vysílání porušila povinnost objektivit tím, že nedala prostor pro vyjádření všem dotčeným stranám. Navíc nelze plně předvídat, do jaké míry by nynější rozhodnutí o přestupku mohlo mít pro žalobkyni nepříznivý dopad v potenciálních budoucích řízeních, ať už přestupkových, nebo jiných.

38. V nyní projednávané věci kromě toho závěr žalované o úmyslném ovlivňování diváků žalobkyní s vysokou mírou pravděpodobnosti hrál roli při stanovení výše uložené pokuty. Jak soud konstatoval výše, odůvodnění výše uložené pokuty přispívá k nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, neboť zatímco z popisu skutku vyplývá, že žalobkyně jednala v přímém úmyslu, v odůvodnění výše uložené pokuty žalovaná uvádí, že šlo minimálně o formu nepřímého úmyslu. Uvedená nekonzistentnost však nic nemění na skutečnosti, že ani závěr o nepřímém úmyslu nemá ve zbytku odůvodnění rozhodnutí žádnou oporu a nejspíš pramení právě z ničím nepodloženého přesvědčení žalované, že žalobkyně úmyslně ovlivňovala postoje diváků.

39. Soud tedy shrnuje, že si měla žalovaná ujasnit, jak přesně vymezuje jednání žalobkyně, v němž spatřuje přestupek, a výhradně v tomto rozsahu vést dokazování, činit skutkové závěry a tyto závěry zdůvodňovat. Pokud žalovaná nad rámec prokázaného skutkového stavu a důvodů svého rozhodnutí do popisu skutku ve výroku rozhodnutí zařadila zjištění, že se žalobkyně snažila ovlivnit diváky ve prospěch záměrů tvůrců, nelze toto pochybení označit toliko za vadu, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Naopak je třeba konstatovat, že žalovaná v této části své rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost (srov. obdobně výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65, bod 25) i nedostatek důvodů, a navíc je založila na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisech. Již proto soud napadené rozhodnutí zrušit v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

40. Ve zbytku má soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalobkyně sice výslovně nepřezkoumatelnost namítala jen vůči výše uvedené části popisu skutku, materiálně však

nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítala i v části žaloby, v níž tvrdila, že žalovaná nesrozumitelně vysvětlila, co rozumí pod pojmem objektivita dle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání. Navíc soud posuzuje z úřední povinnosti, zda je napadené rozhodnutí odůvodněno způsobem, který umožňuje jeho přezkoumání z hlediska uplatněných žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2018, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Aby bylo rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, musí z něj být mimo jiné zřetelné, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).

41. Předně je třeba uvést, že žalovaná nebyla povinna ve svém rozhodnutí podat ucelený abstraktní výklad toho, co rozumí pod pojmem objektivita. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 - 97, při rozhodování o porušení objektivitě a vyváženosti vysílání není třeba abstraktně vykládat pojem objektivitě a vyváženosti, nýbrž postačí, pokud správní orgán vyloží, v čem porušení objektivitě a vyváženosti spočívalo v daném případě.

42. Žalobkyni však lze přisvědčit v postřehu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje celou řadu obecných úvah či citátů z judikatury, které následně žalovaná nevyužívá při právním posouzení konkrétního projednávaného případu. Příkladem takového postupu je citace rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 6/2010 - 71 na str. 6 napadeného rozhodnutí. Citovaná pasáž judikátu uvádí, že pod pojmem objektivitě lze rozumět zejména správnost či přesnost podávané zprávy, transparentnost, tedy že novinář uvádí své informační prameny, a věcnost, tedy že novinář do zprávy nevkládá své vlastní hodnocení. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí prvky objektivitě, o nichž pojednává uvedený judikát, vůbec nehodnotila. Není tedy zřejmé, jak se citovaná pasáž uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vztahuje k úvahám žalované v nyní projednávané věci.

43. Jiným příkladem je pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedená taktéž na str. 6, kde žalovaná cituje sama sebe a uvádí, že pojem objektivitě chápe jako „*věcný, nestranný, nepředpojatý, neutrální, správný, úplný, přesný, předmětný, držící se faktů*“. Takovéto obecné úvaze nelze nic vytýkat, ale bylo by vhodné, aby žalovaná vysvětlila, který z uvedených aspektů objektivitě porušila žalobkyně v nyní projednávané věci. Přitom opět platí, že uvedené aspekty objektivitě dle zbytku napadeného rozhodnutí porušeny nebyly, neboť žalovaná nezkoumala, zda byly prezentované informace přesné, předmětné, držící se faktů, věcné apod., a naopak výslovně takové zkoumání odmítla provádět.

44. Výše uvedené výtky však k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nevedou. Bylo by nanejvýš vhodné, aby žalovaná v rozhodnutí vedla jen takové úvahy a citovala jen takové zdroje, z nichž následně vychází při posouzení projednávané věci, neboť v opačném případě její rozhodnutí ztrácí na argumentační přesvědčivosti. Samotná skutečnost, že některé části odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahují zbytečné úvahy a odkazy na judikaturu, které nejsou dále v úvaze žalované využity, však není na překážku přezkoumatelnosti rozhodnutí, dokud jiné pasáže jeho odůvodnění obsahují dostatečně zřetelné závěry žalované.

45. V nyní projednávané věci je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaná porušení objektivitě vysílání spatřovala v tom, že v pořadu byla prezentována skutková tvrzení týkající se reklamní agentury Dorland, jejího majitele a zakázek této agentury v zemědělství a potravinářství, aniž by dotčeným osobám byl dán prostor pro vyjádření. Tím mělo dojít k zásahu do práv diváků, přičemž jejich ochrana představuje legitimní důvod pro omezení svobody projevu žalobkyně. Naopak žalovaná uvedla, že se nezabývala otázkou, zda skutková tvrzení, která v pořadu k danému tématu zazněla, byla pravdivá, neboť má za to, že takové posouzení překračuje její možnosti a kompetence. Tyto závěry jsou srozumitelné, vnitřně konzistentní, a oddělitelné od částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou

nepřezkoumatelné nebo nadbytečné. V tomto rozsahu tedy soud mohl přistoupit k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve světle uplatněných žalobních bodů.

VI b. Vztah ustanovení § 31 odst. 2 a odst. 3 zákona o televizním vysílání

46. Předně je třeba posoudit žalobní bod, dle něž žalovaná na projednávaný případ aplikovala zcela nesprávné ustanovení zákona. Žalobkyně totiž tvrdí, že pořad publicistického typu není možné podrobit obecným požadavkům na objektivitu a vyváženost dle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, ale pouze kritériím dle speciálního ustanovení § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání vztahujícím se pouze na pořady zpravodajského a publicistického typu.

47. Podle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání provozovatel „poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.“ Podle § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání je provozovatel „povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivit a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zryhňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.“

48. Městský soud konstatuje, že ohledně otázky, zda lze na pořady zpravodajského a publicistického typu aplikovat pouze ustanovení § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání, nebo též § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, existují v judikatuře Nejvyššího správního soudu dva rozporné názory, které nebyly řešeny rozšířeným senátem postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s.

49. Žalobkyně v žalobě výslovně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 4 As 81/2006 - 108. Ve věci, v níž Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem rozhodl, byla žalobkyni uložena pokuta za porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání při odvysílání publicistického pořadu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na zpravodajské a publicistické pořady uvedené ustanovení aplikovat nelze, neboť na ně lze vztáhnout jen ustanovení § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání. Skutečnost, že žalovaná aplikovala ustanovení § 31 odst. 2 namísto odst. 3 uvedeného zákona, představovala v uvedené věci jediný důvod, proč Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zavázal jej zrušit též rozhodnutí žalované.

50. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl: „Na rozdíl od Městského soudu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že v případě reportáže ‚Vládní tunel‘ se jednalo o typický politicko - publicistický pořad. ... Z uvedeného lze dovodit, že žalovaná i Městský soud v Praze měly věc posuzovat výlučně z toho hlediska, zda došlo k porušení požadavků na provozovatele vysílání uvedených v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. Právní závěr žalované i uvedeného soudu o tom, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání – jiného správního deliktu – podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. (porušení povinností stanovených v § 31 odst. 2 téhož zákona provozovatelem vysílání), tak není v souladu s podklady pro rozhodnutí, které byly v řízení před správním orgánem shromážděny. Jednání stěžovatele bylo nutno posuzovat jen ve vztahu k případnému porušení kritérií uvedených v § 31 odst. 3 téhož zákona. Skutková podstata jiného správního deliktu, stanovená v § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., tak jak byla žalovaným vymezena, nemohla být v posuzovaném případě naplněna a napadené rozhodnutí žalované je tak nezákonné i vzhledem k tomu, že pod skutkovou podstatu citovaného ustanovení spadá nejen porušení kritérií uvedených v § 31 odst. 2, ale i v § 31 odst. 3 téhož zákona. Městský soud v Praze měl proto pro tuto důvodně vytykanou vadu napadené rozhodnutí žalované jako nezákonné zrušit, podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., a věc jí vrátit k dalšímu řízení.“

51. Na druhé straně zde však je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2012, č. j. 3 As 7/2011 - 118. V této věci stál Nejvyšší správní soud před totožnou situací, kdy byla žalobkyně sankcionována za porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání při odvysílání pořadu zpravodajského typu, přičemž tvrdila, že se na její jednání uvedené ustanovení nemůže vztahovat. Třetí senát Nejvyššího správního soudu však dospěl k právě opačnému závěru, než čtvrtý senát ve výše citovaném rozsudku: „Nejvyšší správní soud se tedy v předmětné věci

ztotožňuje s právním názorem městského soudu, že ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. nelze dovodit, že se tato povinnost vůbec nevztahovala na zpravodajské pořady. Naopak je třeba trvat na výkladu, že pro zpravodajské pořady platí zásada objektivit a vyváženosti obsahu pořadu primárně podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. jako lex generalis, a v případě, že se takový zpravodajský pořad zabývá i politickou tematikou, je zapotřebí na jeho obsah vztáhnout i povinnost obsaženou v § 31 odst. 3 téhož zákona.“ Na rozsudek čtvrtého senátu z roku 2007 třetí senát Nejvyššího správního soudu v právě citovaném rozhodnutí žádným způsobem nereagoval.

52. Pokud je městskému soudu známo, v jiných svých rozhodnutích se Nejvyšší správní soud otázkou, zda lze ustanovení § 31 odst. 2 zákon o televizním vysílání vztáhnout i na pořady zpravodajského a publicistického typu, explicitně nezabýval. Je však třeba uvést, že v dalších čtyřech rozsudcích následujících po výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 81/2006 - 108 Nejvyšší správní soud mlčky akceptoval aplikaci § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na pořady zjevně zpravodajského nebo publicistického typu. Konkrétně se jedná o rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 38/2007 - 78, kde byl posuzován pořad Události ČT; ze dne 16. 6. 2008, č. j. 7 As 20/2007 - 61, kde šlo taktéž o pořad Události ČT; ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 - 119, kde se jednalo o pořad TV Nova Občanské judo, který byl soudem i správním orgánem výslovně označen za publicistický; ze dne 9. 9. 2011, č. j. 7 As 2/2010 - 126, č. 2517/2012 Sb. NSS, kde byl posuzován pořad ČT 168 hodin. Naopak neexistuje žádné další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které by se ztotožňovalo se závěry rozsudku č. j. 4 As 81/2006 - 108.

53. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS, bodu 23, „*přezkumný soud (tj. krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) je povinen k použití nesprávného právního předpisu nebo nesprávného ustanovení právního předpisu přiblídnout, ... je-li součástí žalobních bodů (stížních důvodů) výtka nesprávného posouzení takové právní otázky, pro kterou bylo podle právního názoru orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, použití daného právního předpisu (daného ustanovení právního předpisu) rozhodné.“* Pokud tedy v uvedených rozhodnutích Nejvyšší správní soud sám ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání aplikoval na zpravodajské a publicistické pořady, dával tím najevo, že aplikaci tohoto ustanovení považuje za správnou. Kdyby tomu totiž bylo naopak a Nejvyšší správní soud nadále zastával právní názor uvedený v jeho rozsudku č. j. 4 As 81/2006 - 108, dle něž je § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na zpravodajské a publicistické pořady neaplikovatelný, musel by tento názor promítnout do svého rozhodování i bez návrhu.

54. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018 - 31, č. 3896/2019 Sb. NSS, body 33 - 40, právní názor uvedený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu může být překonán nejen postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s., tedy předložením věci rozšířenému senátu, ale i fakticky tím, že se rozhodovací praxe přikloní k jednomu z konkurenčních právních názorů. Je-li prokázáno, že v současné době již rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu zastává jednotný názor, nemá již překonaný judikát žádné normativní účinky. Právě tak tomu je i v nyní posuzované věci. Skutečnost, že názor o neaplikovatelnosti § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na publicistické a zpravodajské pořady po vydání rozsudku č. j. 4 As 81/2006 - 108 již nikdo nezastával, lze doložit celkem pěti výše uvedenými rozhodnutími, v nichž Nejvyšší správní soud ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na pořady zpravodajského a publicistického typu aplikoval. Zvláště markantní doklad o faktickém překonání uvedeného názoru poskytuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 4 As 17/2008 - 119, v němž rozhodoval totožný senát o totožném složení jako ve věci č. j. 4 As 81/2006 - 108, avšak i on aplikoval ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na pořad, který byl výslovně označen jako publicistický. Za takové situace není namístě rozsudek č. j. 4 As 81/2006 - 108, o něž svou argumentaci opírala žalobkyně v nyní projednávané věci, považovat za závazný.

55. I kdyby však aktivní rozkol v judikatuře Nejvyššího správního soudu trval, nemá městský soud možnost jej autoritativně vyřešit, a nezbývá mu, než se přiklonit k té judikatorní linii, kterou považuje za přesvědčivější. Za argumentačně lépe podložený a více odpovídající smyslu a účelu zákona přitom městský soud považuje názor, že ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání na zpravodajské a publicistické pořady aplikovat lze. Je totiž zřejmé, že pokud ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání uvaluje povinnost objektivitu a vyváženosti na celé vysílání, zatímco ustanovení § 31 odst. 3 téhož zákona pro publicistické a zpravodajské pořady stanoví zvláštní požadavek na objektivitu ve vztahu k politickým stranám a názorům jejich nebo jednotlivých skupin veřejnosti, který odráží zejména zvláštní ochranu, již požívá svobodná soutěž politických sil podle čl. 24 Listiny základních práv a svobod, navzájem se tato ustanovení nevyklučují.

56. Méně přísné požadavky ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání musí naplňovat všechny pořady, u kterých posuzování objektivitu a vyváženosti pojmově přichází v úvahu, a tedy i pořady zpravodajského a publicistického typu; přísnější požadavky uvedené v § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání znamenají pro zpravodajské a publicistické pořady nadstavbu, která je ale obecné povinnosti k objektivitě a vyváženosti nezbavuje. Pokud se tedy žalovaná rozhodne, že bude provozovatele sankcionovat za porušení obecných požadavků dle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání při vysílání zpravodajského či publicistického pořadu, neboť má za to, že zvláštní zájem na ochraně svobodné soutěže politických sil chráněný v § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání nebyl dotčen, postupuje v souladu se zákonem.

57. Žalobkyně se tedy nemůže domáhat toho, aby na ni byl aplikován přísnější standard § 31 odst. 3 zákona o televizním vysílání, pokud žalovaná její jednání postihla jen podle méně přísného § 31 odst. 2 téhož zákona. Uvedený žalobní bod proto nebyl důvodný.

VI. c. K omezení svobody projevu požadavkem na objektivní a vyvážené vysílání

58. Svoboda projevu je základním politickým právem, které požívá ústavní ochrany vyjádřené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod i mezinárodně právní ochrany vyjádřené zejména v čl. 10 Evropské úmluvy. Jak soustavně judikují vrcholné soudy, svoboda projevu představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti, jednu ze základních podmínek jejího pokroku a rozvoje každého jednotlivce, přičemž se vztahuje nejen na informace a myšlenky, které jsou přijímané příznivě či jsou považovány za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které urážejí, šokují nebo znepokojují stát či kteroukoliv složku obyvatelstva. Jen takto široká ochrana svobody projevu odpovídá požadavkům pluralismu, tolerance a myšlenkové otevřenosti, bez nichž by nebylo demokratické společnosti (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 12. 1976, č. 5493/72. *Handyside proti Spojenému království*, bod 49; nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13, bod 33, a ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, bod 27).

59. Rozhlas a televize jsou média takové povahy, která z nich činí mimořádně důležitý nástroj při realizaci svobodné diskuse v demokratické společnosti (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 6. 2012, č. 38433/09, *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, bod 132). Je tomu tak proto, že mají zpravidla daleko bezprostřednější a silnější dopad než tištěná média (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 12. 2004, č. 49017/99, *Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku*, bod 79). Evropský soud pro lidská práva v souvislosti s pluralitou v audiovizuálních médiích dospěl k závěru, že v demokracii je třeba připustit nejrůznější typy pořadů, a to dokonce i takové, které zpochybňují aktuální způsob organizace státu, za předpokladu, že nepoškozují demokracii samotnou (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 9. 2009, č. 13936/02, *Manole a další proti Moldavsku*, bod 95). Na druhé straně však platí, že „v tak citlivém sektoru, jakým jsou audiovizuální média, má stát kromě negativní povinnosti nezasahovat také pozitivní závazek zajistit vhodný legislativní a správní rámec, který účinně garantuje pluralismus“ (výše citovaný rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano proti Itálii*, bod 134). Pluralismem, který je stát v audiovizuálních médiích povinen garantovat,

se rozumí zejména „rozmanitost programového obsahu jako celku, která odráží natolik, nakolik to je možné, pestrost názorů, s nimiž se lze setkat ve společnosti, na niž je program zaměřený“ (tamtéž, bod 130).

60. Též Ústavní soud trvá na tom, že svoboda projevu realizovaná prostřednictvím pořadů vysílaných v audiovizuálních médiích požívá široké ochrany. V nálezu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, bodech 30 až 32 Ústavní soud uvedl následující:

„Média hrají nezastupitelnou roli při informování jednotlivců ve věcech veřejného zájmu. Zprostředkovávají jednotlivcům informace o soudobém dění, o tendencích uplatňujících se v životě státu i společnosti. Média umožňují udržovat veřejnou diskusi, v níž se zprostředkovávají různé názory, a poskytují tak jednotlivcům i různým společenským skupinám příležitost, aby přispívali k utváření obecnějšího názoru. Také média představují rozhodující faktor v permanentním procesu tvorby názorů a nakonec i tvorby vůle jednotlivců i společenských skupin, ale i politických institucí.

Každý program, ať televizní či rozhlasový, má již v důsledku samotného výběru a způsobu zpracování tématu názorotvorný účinek. Média a jejich obsah nelze apriorně hodnotit dle serióznosti obsahu jejich programů, resp. podle toho, zda takový obsah je slučitelný s úctyhodným soukromým nebo veřejným zájmem. Takové apriorní hodnocení médií, ve skutečnosti by šlo o jejich řízení státní mocí, by přímo popíralo základní právo na svobodný projev, který média zprostředkovávají. Jinými slovy, každé médium se může v souvislosti s každým vysílaným programem dovolávat ochrany odvoláním se na základní právo na svobodný projev, ať jde o politické vysílání, kritické vypořádávání se s otázkami veřejného zájmu nebo o umělecké či zábavní pořady. Svoboda projevu médiím svědčí bez toho, že by sama média musela dokládat „oprávněnost“ či „legitimitu“ zájmu na vysílání určitého programu. Základní právo na svobodný projev médií tak chrání nejen zvolené téma, výběr i druh a způsob jeho zpracování.

Teprve tehdy, když se takto chápaný svobodný projev dostane do konfliktu s jinými právními statky chráněnými ústavním pořádkem nebo zákony vydanými za účelem, pro který lze svobodný projev omezit ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny (jde o práva a svobody druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti), nastanou podmínky pro to, aby byl zkoumán sledovaný účel konkrétního programu, způsob a druh zpracování tématu, jakož i programem dosažený či předpokládaný účinek. Všechna zmíněná omezení svobodného projevu provedená obyčejným zákonem sledujícím svrchu uvedený přípustný účel však nesmějí relativizovat svobodu projevu. Naopak tyto omezující zákony je třeba vykládat s respektem ke svobodnému projevu, a je-li to nutné, pak i do té míry restriktivně tak, aby bylo zajištěno přiměřené uskutečňování svobody projevu samotné. V zájmu splnění těchto požadavků je třeba v konkrétní věci zvažovat obecně i konkrétně ve věci se uplatňující a proti sobě stojící právní statky.“

61. Zcela stěžejním pro posuzování ústavní konformity správního trestání soukromého audiovizuálního média za porušení povinnosti vysílat objektivně a vyváženě je dále nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 4035/14. V bodě 41 tohoto nálezu Ústavní soud konstatoval, že média veřejné služby plní jinou úlohu, než média ostatní; s ohledem na různá očekávání diváků může být způsob zpracování témat v různých médiích odlišný. Dále Ústavní soud dospěl k závěru, že je-li správně trestní represe uplatňována na ochranu práv konkrétních osob, čímž je zdůvodněno omezení svobody projevu v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, je namíste posuzovat, zda se tyto osoby samy cítily dotčeny na svých právech a zda se bránily. I v případě, že se dotčené osoby nebránily, lze veřejnoprávní represí uplatnit, avšak jen tehdy, je-li zřejmé, že posuzovaný pořad cílil na snížení, zesměšnění či poškození dotčených osob (body 48 až 50 nálezu).

62. Požadavek objektivity lze uplatňovat i k naplňování obecného cíle naplnění nezbytných požadavků pro vedení informované, demokratické diskuse o věcech veřejného zájmu (bod 53 nálezu). Z tohoto důvodu by byl veřejnoprávní zásah namíste, pokud by bylo prokázáno, že informace prezentované ve vysílání nebyly pravdivé, byly vytrženy z kontextu nebo jinak zdeformované, bylo manipulováno s názory respondentů reportáže, či že dotčená osoba nedostala prostor k vyjádření (bod 64 nálezu).

63. Výše uvedené závěry přejímá i judikatura Nejvyššího správního soudu, a to například v rozsudku ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 As 6/2010 - 71, kde se uvádí: „*Pojem objektivita tedy v sobě zahrnuje hned několik aspektů, z nichž za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud správnost (či přesnost), tj. že zpráva odpovídá skutečnosti, transparentnost, tj. že žurnalista uvádí své informační prameny, a věcnost, tj. že novináři do zprávy nevkládají svá vlastní hodnocení.*“ Tuto úvahu převzal též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 36/2012 - 24, na nějž odkazovala žalobkyně.

VI. d. Aplikace obecných východisek na nyní projednávanou věc

64. Na základě výše uvedených východisek vytyčených judikaturou vrcholných soudů městský soud přistoupil k posouzení nyní projednávané věci. Již výše bylo konstatováno, že v nyní projednávané věci je aplikovatelné ustanovení § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání, přičemž žalovaná v napadeném rozhodnutí prezentovala přezkoumatelný závěr, že se žalobkyně v posuzovaném publicistickém pořadu dopustila porušení objektivitu vysílání tím, že uváděla skutková tvrzení, avšak osobám, jichž se tato tvrzení týkala, nedala prostor k vyjádření. Žalobkyně v žalobě namítala, že požadavek na objektivitu prezentovaných informací nelze ztotožnit s povinností provozovatele dát v každém pořadu prostor k vyjádření každé osoby, které se referované informace týkají.

65. Žalovaná v napadeném rozhodnutí jednotlivá skutková tvrzení, která v pořadu zazněla, podrobně nerozebírala a konkrétně neuvedla ani, kterým osobám měl být dán prostor k vyjádření. Dle soudu je však ze samotného obsahu posuzované části pořadu zřejmé, že skutkovými tvrzeními, která v něm zazněla, byli dotčeni Zdeněk Stejskal, o němž reportáž uváděla, že „*ted' sedí za nějaký podvody ve vazbě*“, dále reklamní agentura Dorland, o níž se v pořadu uvádělo, že od Potravinářské komory financované státem a Ministerstva zemědělství obdržela zakázky na neúčinné reklamní kampaně v hodnotě stovek milionů korun, a dále samotná Potravinářská komora, Ministerstvo zemědělství, případně ministr zemědělství Miroslav Toman, který byl v pořadu také zmíněn jako osoba zodpovědná za popisované nehospodárné vynaložení veřejných prostředků.

66. Žalobkyně tvrdila, že žalovaná porušila zákon, když při zkoumání naplnění kritéria objektivitu podle § 31 odst. 2 zákona o televizním vysílání vůbec nezkoumala přesnost prezentovaných informací, ale omezila se jen na posouzení toho, zda dala žalobkyně dotčeným osobám prostor k vyjádření. Žalovaná napadeným rozhodnutím zasáhla do svobody projevu žalobkyně, která, jak bylo shrnuto výše, požívá vysoké míry ochrany. Aby byl takový zásah zákonný, musí obstát v testu proporcionality, který je definován čtyřmi kroky: zaprvé musí zásah sledovat legitimní cíl, zadruhé musí být k dosažení tohoto cíle vhodný, zatřetí musí být nezbytný a začtvrté musí být přiměřený.

67. Jak vyplývá z výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14, žalovaná mohla v zásadě svým postupem sledovat dva legitimní cíle, a to jednak ochranu práv konkrétních osob, o nichž bylo v pořadu referováno, jednak naplnění povinnosti státu zajistit, že obsah televizního vysílání týkající se otázek veřejného zájmu bude způsobitelným podkladem pro informovanou veřejnou diskusi. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela jednoznačně uvedla, že uloženou pokutou sleduje jen druhý z uvedených zájmů, který v důsledku vede k ochraně ústavně garantovaného práva diváků na přístup k informacím. Z výše citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu vyplývá, že takový účel omezení svobody projevu v audiovizuálních médiích je přípustný, a v prvním kroku testu proporcionality tedy napadené rozhodnutí obstálo.

68. Požadavek žalované, aby žalobkyně ve vysílání dala dotčeným osobám možnost k věci se vyjádřit, je způsobitelný naplnit sledovaný cíl. To přímo vyplývá z výše uvedeného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14, bodu 64, v němž je jako jeden z aspektů, které mohly být podrobeny zkoumání žalované, uvedena právě otázka, zda byl dotčeným osobám dán dostatečný prostor k vyjádření. Dospěla-li žalovaná k závěru, že žalobkyně tento požadavek nesplnila, bylo

vhodným prostředkem k naplnění sledovaného cíle uložení pokuty. I druhý krok testu proporcionality tedy svědčí žalované.

69. Stejně tomu je ve třetím kroku, kterým je posouzení potřebnosti zvoleného opatření. Žalovaná již v minulosti v souladu se zákonem o televizním vysílání žalobkyni vydala předběžné upozornění, kterým byla varována, že daný typ jednání je dle názoru žalované nezákonný. Skutečnost, že k předběžnému upozornění řádně došlo, v žalobě nebyla zpochybněna. Pokud za takových okolností žalobkyně opětovně postupovala tak, že referovala o tématu veřejného zájmu, aniž by dotčeným osobám dala prostor k vyjádření, nebyl žalované k dispozici mírnější prostředek dosažení sledovaného legitimního cíle, než uložení pokuty.

70. Napadené rozhodnutí však neobstojí v posledním kroku testu proporcionality, tedy při posouzení přiměřenosti omezení svobody projevu žalobkyně v užším smyslu. Přiměřenost zásahu do práv žalobkyně je třeba poměřovat skrze legitimní cíl, který žalovaná sledovala. Pokud by žalovaná uvedla, že žalobkyni uložila pokutu na ochranu práv osob, o nichž bylo v pořadu referováno, mohla by být její úvaha opírající se výhradně o zjištění, že těmto dotčeným osobám nebyl dán prostor k vyjádření, považována za přílehavou. Bylo by pak nutno dále zkoumat, zda jsou naplněny podmínky pro veřejnoprávní postih ve světle závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14, bodů 48 až 50, tedy zda se dotčené osoby samy proti zásahu do svých práv bránily či zda veřejný zájem vyžadoval pokutování žalobkyně i přesto, že se dotčené osoby samy nebránily. V každém případě však žalovaná touto cestou při odůvodňování svého rozhodnutí nešla, a proto ani soud nemůže zkoumat, zda by napadené rozhodnutí mohlo obstát s odkazem na ochranu práv osob, jichž se odvíšilý pořad týkal.

71. Rozhodla-li se žalovaná žalobkyni za odvíšilý pořad pokutovat s odkazem na ochranu práva diváků, aby jim v audiovizuálních médiích byly informace předkládány objektivně a vyváženě, respektive kvůli obecnému zájmu na tom, aby na základě poskytovaných informací bylo možné utvořit si o věci svobodný názor, neměla se omezovat pouze na posouzení, zda v pořadu dostaly prostor k vyjádření osoby, o nichž bylo referováno. Jak totiž vyplývá z výše uvedené judikatury, pro zjištění, zda žalobkyně skutková tvrzení v pořadu prezentovala objektivním způsobem, na základě kterého si divák může udělat na věc názor, je primárně důležité, zda tato skutková tvrzení nebyla zjevně lživá, překroucená, prezentovaná v zavádějícím kontextu, nedostatečně oddělená od hodnotících soudů, případně nedostatečně podepřená odkazy na zdroje. Tímto směrem žalovanou při posuzování objektivnosti opakovaně vede Ústavní soud i Nejvyšší správní soud, a to dokonce i v rozsudku č. j. 3 As 6/2010 - 71, na který žalovaná sice v napadeném rozhodnutí odkazovala, ale dále s jeho závěry nijak nepracovala.

72. Navzdory tomu, že z judikatury vrcholných soudů, již si byla žalovaná vědoma, jednoznačně vyplývá, že pojem objektivnosti se vztahuje zejména k přesnosti prezentovaných informací a jejich kontextu, žalovaná tento aspekt věci explicitně odmítla zkoumat; uvedla dokonce, že takové zkoumání přesahuje její možnosti a kompetenci. Přístup, kdy žalovaná svou roli při hodnocení objektivnosti vysílání redukuje na pouhé mechanické posuzování, zda byl v konkrétním pořadu dán prostor k vyjádření všem osobám, o nichž bylo referováno, však není přijatelný.

73. Tak tomu je proto, že přiměřenost zásahu do práv provozovatele vysílání nelze správně posoudit při naprosté absenci zjištění, zda jím prezentované skutečnosti byly přesné, nebo nikoliv. Například v nyní projednávané věci v pořadu zazněla tvrzení, jejichž pravdivost bylo možno celkem jednoznačně prokázat nebo vyvrátit; zejména se jednalo o otázku, zda byl spolujitel agentury Dorland skutečně vazebně stíhán pro podvody, či zda tato agentura skutečně poskytovala reklamní služby v hodnotě mnoha set milionů korun subjektům placeným z veřejných peněz. Žalovaná pochybila, když se přesností prezentovaných informací zcela odmítla zabývat. Měla využít východisek výše citované judikatury a zkoumat pravdivost prezentovaných informací, kontext, v němž jsou informace prezentovány, jejich výběr, deklarované zdroje,

případně měla posoudit, zda není manipulováno se stanovisky jednotlivých dotčených osob. Pokud z napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda informace podávané žalobkyní v posuzovaném pořadu byly lživé, prezentované v zavádějícím kontextu, účelově vybrané, bez podkladu ve zdrojích nebo založené na manipulaci s postoji osob, jichž se informace týkají, není odůvodněný závěr, že žalobkyně porušila povinnost objektivitu a vyváženosti vysílání. Posouzení uvedených kritérií přitom musí být provedeno konkrétně, ve vztahu k projednávané věci a s podkladem v provedeném dokazování; nemůže být založeno na pouhých nekonkrétních dojmech žalované.

74. Bezkontextový požadavek, aby byl dán všem dotčeným osobám prostor k vyjádření v každém pořadu, kde se o nich referuje, by k naplnění objektivitu vysílání nevedl. V tomto ohledu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 19/2007 - 56, č. 1685/2008 Sb. NSS., který se týkal případu, v němž provozovatel vysílání tvrdil, že požadavek objektivitu dodržel právě tím, že dal prostor k vyjádření všem dotčeným osobám. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že k naplnění objektivitu nepostačuje, pokud je ve vysílání zkrátka dán prostor k vyjádření všem dotčeným subjektům, ale rozpory mezi jejich vyjádřeními nejsou žádným způsobem reflektovány. V nyní projednávané věci ovšem žalovaná požadavek objektivitu vykládala právě způsobem, který Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku odmítl, protože bez ohledu na další okolnosti slepě trvala pouze na tom, aby byl všem dotčeným subjektům dán prostor k vyjádření.

75. Soud zdůrazňuje, že neposkytnutí prostoru k vyjádření dotčeným osobám za určitých okolností k porušení povinnosti vysílat objektivně vést může, musí být však zřejmý kontext, v němž byl takový závěr učiněn. Ke zkoumání a vysvětlení tohoto kontextu byla povinna žalovaná, přičemž na tuto svou povinnost v nyní projednávané věci rezignovala. Je pravda, že napadené rozhodnutí obsahovalo několik formulací, které odvíšlaný pořad hodnotily jako jednostranný, prezentující účelově vybrané informace podané v zavádějícím kontextu a podobně; jak ovšem soud uvedl výše, tyto části odůvodnění byly jen zcela obecné, neměly oporu v konkrétních úvahách žalované a už vůbec ne v dokazování. Za takových okolností soud musel konstatovat, že zásah do svobody projevu žalobkyně, k němuž napadeným rozhodnutím došlo, neobstál v posouzení přiměřenosti, a je proto nezákonný.

76. Pro úplnost soud dodává, že nepovažoval za důvodnou námitku, dle níž žalovaná porušila povinnost rozhodovat nestranně, když v napadeném rozhodnutí obecně hodnotila formát pořadu *Moje zprávy*. Lze připustit, že tato obecná hodnocení byla nadbytečná a v části, v níž bylo žalobkyní vytýkáno úmyslné ovlivňování diváků, též nepřezkoumatelná. Na druhé straně však žalovaná v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedla, že neotřelou koncepcí pořadu *Moje zprávy* ani zvolené téma nehodnotí *a priori* negativně. Soud se tedy na rozdíl od žalobkyně nedomnívá, že vůči ní žalovaná byla předpojatá.

77. Za situace, kdy soud závěr žalované, že se žalobkyně dopustila přestupku, vyhodnotil jako nezákonný, již nebylo namístě posuzovat žalobní argumentaci týkající se výše uložené pokuty.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Soud napadené rozhodnutí zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro částečnou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů a proto, že část skutkového stavu, na němž bylo rozhodnutí založeno, neměla oporu ve spisech; v části, v níž napadené rozhodnutí přezkoumatelné bylo, je soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v pokračujícím řízení vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

79. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. V nyní

projednávané věci byla plně úspěšná žalobkyně. Její náklady tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za čtyři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé, repliky k vyjádření žalované a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($4 \times 3\,100 = 12\,400$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1\,200$). Odměna advokáta tak činí 13 600 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 16 456 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží 19 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu